

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **MUDr. B. F.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-12113/2022-160/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-12113/2022-160/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Emila Flegela, advokáta se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-12113/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně

a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 10. 2021, č. j. MHMP 1629618/2021/Čer (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobkyni vinnou tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) nezajistila, aby dne 22. 12. 2020 v 13:02 hodin v Praze, Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy Strahov, byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič se dne 22. 12. 2020 v 13:02 hodin v Praze, Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), úseku pro směr jízdy Strahov (úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ – v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 50), neřídil tímto dopravním značením, když jel s motorovým vozidlem tovární značky Mitsubishi, registrační značky X, rychlostí 64 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 14 km/h [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a to porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona].
3. Výše popsáním jednáním se tedy žalobkyně podle správního orgánu prvního stupně dopustila přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což jí ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobkyně zamítl podané odvolání a prvostupňového rozhodnutí potvrdil.

II. Žaloba a její podstatný obsah

5. Žalobkyně v podané žalobě odkázala na ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích a uvedla, že v daném případě správní orgán zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a tedy proti ní měl řízení zahájit. Výzva k podání vysvětlení řidiči buď nebyla doručena, jak tvrdí žalobkyně, nebo doručena sice byla, ale tento na ni nereagoval, jak tvrdí žalovaný. Zahájení řízení s žalobkyní jako provozovatelem vozidla bylo nicméně nezákonné, ať nastala kterákoliv z obou eventualit.
6. Žalobkyně rovněž podotkla, že správní orgán zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení s řidičem vozidla již ze samotného sdělení provozovatele vozidla, a pokud tato zjištění nepovažoval za dostatečná, měl činit další kroky. Za nezákonné tak označila zahájení i vedení řízení s provozovatelem vozidla, jakož i prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí.
7. Dále žalobkyně citovala z odůvodnění napadeného rozhodnutí a k tvrzení žalovaného, že jí nemůže být známo, jakým způsobem byla předmětná písemnost panu G. doručována, uvedla, že to nijak nevyplývá ani ze žalobou napadeného rozhodnutí a už vůbec z něj nevyplývá, jakým způsobem mu měla být tato písemnost doručena. Za nepřezkoumatelné poté označila tvrzení žalovaného, že písemnost ze dne 24. 6. 2021

byla dle informace doručovatele doručena panu G. v zemi určení dne 8. 7. 2021. Zmíněná informace totiž není dle žalobkyně nijak konkretizována a doručení zásilky se nadto prokazuje doručenkou k zásilce, nikoliv blíže nespecifikovanou informací doručovatele. V této souvislosti odkázala rovněž na ustanovení § 19 odst. 7 správního řádu.

8. Žalobkyně také uvedla, že se skutečně se spisovým materiálem neseznámila, nicméně je v kontaktu s řidičem vozidla, který doručení jakékoliv zásilky od správního orgánu prvního stupně popřel. Proto má žalobkyně za to, že žádný doklad neučinil dostatečné prokazující doručení neexistuje, a pokud by snad existoval, tak by prokazoval toliko vydání zásilky neoprávněné osobě, a tedy nikoliv její doručení. Vzhledem k nedoručení jakékoliv písemnosti označenému řidiči vozidla tak podle ní správní orgán prvního stupně kroky ke zjištění pachatele přestupku. I kdyby jí však označený řidič sdělil nepravdivou informaci ohledně nedoručení zásilky a výzva k podání vysvětlení mu doručena byla, přičemž tento na ni nijak nereagoval, měl správní orgán prvního stupně podle ní činit další kroky ke zjištění pachatele. Postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného tak byl dle žalobkyně nezákonný a v rozporu s aktuální judikaturou. V tomto ohledu odkázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27. I z uvedeného rozsudku podle ní vyplývá, že pokud osoba nereaguje na předvolání k podání vysvětlení, správní orgán musí učinit další smysluplný úkon ke zjištění pachatele, který však v daném případě učiněn nebyl a správní orgán prvního stupně věc rovnou odložil a zahájil řízení s provozovatelem vozidla.
9. Na závěr podané žaloby tak žalobkyně navrhla zdejšímu soudu, aby zrušil prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a shrnul žalobní námitky.
11. Následně žalovaný k uvedeným námitkám konstatoval, že se k nim vyjádřil již v napadeném rozhodnutí, na které plně odkázal. Podle žalovaného byla písemnost s výzvou k podání vysvětlení ze dne 24. 6. 2021 doručena panu G. v zemi určení dne 8. 7. 2021, a to dle informace doručovatele. Správní orgán prvního stupně také prověřoval pobyt pana G. na území České republiky, přičemž mu cizineckou policií bylo sděleno, že na území České republiky neměla tato osoba nikdy povolen pobyt. K tomu žalovaný dodal, že v době spáchání přestupku bylo přicestování do České republiky ze zahraničí velmi omezené a bylo umožněno jen v naléhavých případech, přičemž tyto skutečnosti by byly správním úřadům zřejmé. Označení dané osoby za řidiče se poté žalovanému jeví spíše jako účelové ve snaze prodloužit řízení o spáchaném přestupku.
12. Dále žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy, neboť učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti řidiče. K tomu dále podotkl, že jelikož pan G. nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, která mu byla prokazatelně doručena, nebylo možné jednoznačně prokázat, že předmětné vozidlo skutečně řídil. Správní orgán prvního stupně tak nemohl založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném nepotvrzeném sdělení žalobkyně.
13. Závěrem svého vyjádření tedy žalovaný navrhl, aby zdejší soud podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobkyně

14. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou ze dne 29. 6. 2022. V této replice uvedla, že žalovaný do vyjádření k žalobě pouze překopíroval pasáže z napadeného rozhodnutí. Dále podotkla, že žalovaný uvádí, že výzva k podání vysvětlení byla řidiči prokazatelně doručena. Pro své tvrzení však nepředložil žádný důkaz a ani neuvedl, na základě čeho k tomuto závěru dospěl, přičemž takové tvrzení by podle ní muselo být podloženo existencí doručení k předmětné výzvě. Rovněž nadále setrvala na tom, že výzva řidiči doručena nebyla.
15. Dále žalobkyně v replice uvedla, že pokud by se prokázalo, že výzva řidiči doručena byla, tak žalovaný postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou. V této souvislosti opět odkázala na již v žalobě zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018-27. Není tak podle ní pravdou, že žalovaný postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou Nejvyššího správního soudu a z uvedených důvodů setrvala v plném rozsahu na podané žalobě.

V. Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu zdejší soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
17. Dne 30. 12. 2020 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o přestupku učiněné příslušným orgánem Městské policie hl. m. Prahy. Správní orgán prvního stupně po provedeném šetření dospěl ke zjištění, že dne 22. 12. 2020 v 13:02 hodin v Praze, Dejvickém tunelu (tunelový komplex Blanka), v úseku pro směr jízdy Strahov, nebyly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič totiž řídil v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích motorové vozidlo tovární značky Mitsubishi, registrační značky X, rychlostí 64 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), a to v místě, kde je dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolena nejvyšší rychlost 50 km/h, přičemž toto jednání bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
18. Na základě toho zaslal správní orgán prvního stupně žalobkyni výzvu k uhrazení určené částky ze dne 6. 1. 2021. Poté správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 21. 5. 2021 vyzval žalobkyni jako provozovatele vozidla k podání nezbytného vysvětlení. Žalobkyně na zaslanou výzvu reagovala přípisem ze dne 27. 5. 2021, ve kterém správnímu orgánu prvního stupně sdělila, že vozidlo dne 22. 12. 2020 v 13:02 hodin řídil pan E. G., nar. X, s pobytem na adrese X (dále jen „**označený řidič**“). Správní orgán prvního stupně tedy následně vyhotovil výzvu k podání nezbytného vysvětlení ze dne 24. 6. 2021, č. j. MHMP 932558/2021/Čer (dále jen „**předmětná výzva**“), adresovanou označenému řidiči, ke které byl na č. l. 40a správního spisu připojen výpis z aplikace „Sledování zásilek“ obsahující informace o zásilce č. RR781018581CZ (dále jen „**výpis**“). Výpis v zásadě kromě čísla zásilky, typu zásilky, hmotnosti zásilky, výše dobírky a počtu kusů obsahuje pouze popis úkonů prováděných se zásilkou, včetně označení dnů, kdy k těmto úkonům docházelo. Mimo jiné obsahuje i informaci o tom, že uvedená zásilka byla dne 8. 7. 2021 doručena v zemi určení.
19. Správní orgán prvního stupně dále požádal Ředitelství služby cizinecké policie o sdělení údajů k osobě označeného řidiče. Ředitelství služby cizinecké policie odpovědělo na tuto žádost svým sdělením ze dne 28. 6. 2021, č. j. CPR-217-625/ČJ-2021-930011 (dále jen „**sdělení cizinecké policie**“), ve kterém bylo správnímu orgánu prvního stupně sděleno,

že označený řidič nikdy neměl na území České republiky povolen pobyt dle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a současné místo pobytu není známo. Rovněž správní orgán prvního stupně využil údaje ROB/AISEO/AISC týkající se označeného řidiče, přičemž záznam o tomto využití je založen ve správním spisu na č. l. 52 (dále jen „**záznam o využití ROB/AISEO/AISC**“). Z tohoto záznamu se podává, že vstupní kombinaci údajů o označeném řidiči neodpovídal žádný záznam jak v registru obyvatel (ROB), tak v evidenci obyvatel (AISEO), a v evidenci cizinců (AISC) nebyla nalezena žádná osoba.

20. Následně správní orgán prvního stupně učinil záznam o usnesení o odložení věci ze dne 26. 8. 2021, č. j. MHMP 1333168/2021/Čer, jímž podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů odložil ke dni 26. 8. 2021 věc předmětného přestupku dosud nezjištěného řidiče. Správní orgán prvního stupně také vydal příkaz ze dne 26. 8. 2021, č. j. MHMP 1333178/2021/Čer, kterým rozhodl, že žalobkyně se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Mitsubishi, registrační značky X, dopustila přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 tohoto zákona, neboť jako provozovatel vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. K tomuto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo jednáním popsáním výše pod bodem 17 tohoto rozsudku. Proti tomuto příkazu podala žalobkyně odpor.
21. Správní orgán prvního stupně poté předvolal žalobkyni k ústnímu jednání o přestupku provozovatele vozidla, které se konalo v nepřítomnosti žalobkyně dne 7. 10. 2021, a následně žalovaný vydal dne 13. 10. 2021 prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**s. ř. s.**“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, když žalobkyně vyjádřila svůj souhlas s takovým postupem ve své replice k vyjádření žalovaného ze dne 29. 6. 2022, a žalovaný s ním nevyjádřil nesouhlas.
23. Při přezkumu napadeného rozhodnutí v rozsahu určeném žalobními body vycházel zdejší soud zejména z následujících právních předpisů.
24. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích: „*Provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
25. Podle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích: „*Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo*

pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“

26. Žalobkyně zejména v podané žalobě namítala, že došlo k nezákonnému zahájení a vedení řízení o přestupku s provozovatelem vozidla, jelikož správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Tuto námitku skutečně shledal zdejší soud důvodnou. Předně je v tomto ohledu vhodné uvést, že přestupek provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je nutné chápat jako delikt subsidiární k deliktu řidiče vozidla. Provozovatel vozidla je tedy odpovědným za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který předmětný přestupek spáchal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45).
27. Rovněž zdejší soud považuje za nutné zmínit i některé další závěry judikatury Nejvyššího správního soudu. Obecně lze na tomto místě odkázat na závěry ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, vyjádřené např. v jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případně označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* (Obdobně kupř. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 As 185/2020-37.) Jinými slovy správní orgány mají před projednáním přestupku provozovatele vozidla primárně povinnost pokusit se zjistit totožnost řidiče, který předmětný přestupek spáchal, tedy provést nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje.
28. Na tyto závěry navázal Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, ve kterém se mimo jiné také vyjádřil k těmto nezbytným krokům ke zjištění pachatele přestupku, když uvedl: *„V návaznosti na tyto závěry platí, že*

v případě, kdy provozovatel vozidla sdělí údaje o totožnosti a adrese údajného přestupce, je zásadně povinností správního orgánu pokusit se tuto osobu kontaktovat, aby s ní bylo možné přestupek projednat (s výjimkou situací, kdy je správnímu orgánu již z předchozí úřední činnosti známo, že se jedná o osobu nekontaktní či neexistující, nebo je účelem postupu provozovatele zjevně toliko procesní obstrukce). Pokud se na základě označení pachatele provozovatelem vozidla nepodaří přestupek prokázat, neboť tvrzený pachatel žije v zahraničí, písemnost správního orgánu se mu nepodaří doručit a správní orgán nemá k dispozici žádnou další indicie, které by mohly reálně vést k určení totožnosti pachatele přestupku a jeho usvědčení, je podmínka učinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněna.“

29. Rovněž v rozsudku ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, Nejvyšší správní soud mimo jiné dovodil, že „v případech, kdy provozovatel jako řidiče označí osobu s adresou pobytu v zahraničí, přitom Nejvyšší správní soud klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla“. Dále poté v tomto rozsudku uvedl: „Jak však již zmíněná judikatura správních soudů dovodila, v případě, kdy tvrzený pachatel se nachází v zahraničí a je nekontaktní, nemá správní orgán téměř žádnou možnost, jak spolehlivě zjistit, že jde skutečně o pachatele přestupku. To sice neznamená, že k jeho usvědčení je nutné jeho doznání, avšak nedostupnost označené osoby žijící v cizině výrazným způsobem ztěžuje možnost obstarávání přesvědčivých důkazů. Pokud tedy z ostatních důkazů vina přesvědčivě nevyplyvá a označená zahraniční osoba je nedostupná, není nutné trvat na tom, aby se ji správní orgán nadále snažil kontaktovat. Tím spíše není možné přisvědčit stěžovateli, že správní orgán by měl nejprve zahájit správní řízení s takovou osobou, marně se pokusit o další kontakt s ní, následně řízení zastavit, a teprve poté zahájit řízení s provozovatelem vozidla. Takový výklad je totiž zcela nepřijatelným formalismem. Proto bylo v dané věci možné za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu považovat i zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení stěžovatelkou označené pachatelce přestupku do Rumunska. Opakované zasílání těchto výzev nekontaktní osobě by mělo za následek jen zbytečné průtahy v řízení o přestupku provozovatele vozidla.“
30. Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že i když je provozovatelem vozidla za pachatele přestupku označena osoba pobývající v zahraničí a na správní orgán tedy jsou kladeny relativně nízké požadavky co se týče provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, nezbavuje jej taková skutečnost povinnosti tyto nezbytné kroky provést, včetně povinnosti pokusit se označenou osobu kontaktovat za účelem projednání přestupku, potažmo za účelem zjištění, zda je označená osoba kontaktní (samozřejmě s výjimkou ve výše citované judikatuře uvedených situací, kdy je správnímu orgánu z jeho předchozí činnosti známo, že se jedná o osobu nekontaktní nebo neexistující, popřípadě pokud se jedná o obstrukční taktiku provozovatele vozidla apod.). Jelikož tedy v projednávané věci žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně sdělila údaje o totožnosti řidiče, včetně adresy jeho pobytu ve Spojených státech amerických, a zároveň správní orgány ani netvrdily, potažmo nedoložily, že by se jednalo o osobu neexistující nebo nekontaktní, či že by postup žalobkyně byl toliko procesní obstrukcí, měly za účelem provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku povinnost pokusit se označeného řidiče kontaktovat.
31. Žalobkyně v podané žalobě a ostatně i v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí tvrdí, že označenému řidiči nebyla od správního orgánu prvního stupně

doručena žádná písemnost. Naproti tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že označenému řidiči byla dne 8. 7. 2021 doručena předmětná výzva a přitom se odkazuje na informaci doručovatele. Dle zjištění zdejšího soudu však k uvedenému tvrzení žalovaného není ve správním spisu založen žádný podklad, ze kterého by jím tvrzená skutečnost o doručení předmětné výzvy označenému řidiči prokazatelně vyplývala. Nadto z žádného podkladu ve správním spisu ani nevyplývá, zda vůbec byla předmětná výzva správním orgánem prvního stupně označenému řidiči odeslána, případně co se s odeslanou zásilkou obsahující předmětnou výzvu v průběhu doručování stalo. K tomu zdejší soud uvádí, že za podklad dokládající uvedené skutečnosti nemůže být dle jeho názoru považován výpis, jelikož tento výpis sám o sobě neobsahuje kromě čísla zásilky a informace, že zásilka byla v zemi určení doručena, žádné další relevantní údaje. Zejména z něj žádným způsobem nevyplývá, co bylo obsahem označené zásilky, kdo byl jejím adresátem a odesílatelem, kdo její doručení potvrzuje a ostatně ani to, zda došlo skutečně k doručení této zásilky označenému řidiči. Zdejší soud tak uzavírá, že skutkový stav, ze kterého žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve správním spisu, neboť nebylo žádným dostatečným způsobem doloženo, že by se správní orgány pokusily označeného řidiče kontaktovat, ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí, že označenému řidiči byla doručena předmětná výzva.

32. Zároveň nad rámec výše uvedeného zdejší soud podotýká, že ani z jiných podkladů nevyplývá, splnění podmínek uvedených v ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích pro projednání přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Další úkony provedené správním orgánem prvního stupně, spočívající v požádání Ředitelství služby cizinecké policie o sdělení údajů k osobě označeného řidiče a využití údajů z registru obyvatel, evidence obyvatel a evidence cizinců, dle názoru zdejšího soudu nelze samostatně považovat za provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku. Z obdrženého sdělení cizinecké policie a ze záznamu o využití ROB/AISEO/AISC totiž zcela jednoznačně nevyplývá, že by se označený řidič vůbec nemohl přestupku dopustit, a to přestože cestování do České republiky bylo v době spáchání přestupku v určité míře omezeno, což by zřejmě bylo možné považovat za důvod, který by odůvodňoval absenci pokusu o kontaktování označeného řidiče.
33. Zdejší soud se poté již nezabýval otázkou naplnění podmínek ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích v případě, že předmětná výzva byla skutečně označenému řidiči doručena a ten na ni nereagoval. Jednalo by se totiž pouze o nadbytečné posouzení hypotetické otázky, když uvedené skutečnosti vůbec nebyly postaveny najisto.

VII. Závěr a náklady řízení

34. Zdejší soud tedy ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spisu, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Zdejší soud zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí tak nezrušil.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.

36. Důvodně vynaložené náklady řízení žalobkyně tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady na odměnu jejího zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud nepřiznal žalobkyni požadovanou odměnu za úkon právní služby spočívající v podání repliky, jelikož se nejednalo o účelně provedený úkon, neboť zdejší soud žalobkyni podání repliky neuložil a v podané replice žalobkyně v zásadě pouze zopakovala žalobní tvrzení, vyčíslila náklady řízení a vyjádřila souhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %, kterou je zástupce žalobkyně povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celková výše nákladů řízení žalobkyně tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. července 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce